

lem. Imidlertid vil jeg sige til, at Grunden dertil ikke ubelukkende behøver at søges i Næderens Interesse, men ogsaa paa en vis Maade betragtet maa søges i hele Søfartens Interesse, thi det er ganske vist, at ingen Normand kan lukke Diet for, at en rigorøs Lovgivning paa dette Omraade for en stor Del vil komme til at gribe faaledes ind i de norske Søfartsforhold, at det ikke er at undres over, at Normændene blive noget betænkelige ligeoverfor de Blimfollske Forslag. Der var imidlertid et Par Punkter, som jeg gjerne vilde fremdrage, fordi de ikke behøve at staa i umiddelbar Forbindelse med Forsøget paa at gjenneføre en Lovgivning paa dette Omraade. Jeg ønskede at rette et Par Spørgsmaal til den høitærede Indenrigsminister, hvilke Spørgsmaal jeg maa formode han vil være istand til at kunne besvare, da det er Spørgsmaal, som ere af saa indgribende Interesse for den danske Søfart. Dengang det Blimfollske Arbejde ret toges op i England, nemlig i Aarene 1872—75, gif Bestræbelserne, Agitationen og paa, at faae saadanne Bestemmelser gjenneførte, uden at det dog lykkedes endelig at føre Noget igjennem inden i Aaret 1875. I de Aar, der gif forud deraf, havde imidlertid de engelske Skibsrhedere ganske naturlig en levende Følelse af, at der snart forestod saadanne Lovbestemmelser, og den naturlige Følge deraf var da den, at de søgte at feie ud blandt deres Skibe og skaffe sig af med saadanne af dem, som de kunde frygte for senere vilde blive rammede af den strengere Lovgivning. Der blev derfor i disse Aaringer fra 1872—75 bortfolgt et ganske betydeligt Antal af engelske gamle Skibe til andre Lande. Det er oplyst offentlig i Aaret 1875 i „Berlingske Tidende“, at der i de tre Aar var af gamle engelske Skibe solgt til Danmark 59 Fartøier, og af disse var der igjen ikke mindre end 21 gaadede under, dels med Mand og Mus og dels paa Grund af mindre Haverier. Det er altsaa en Krediedel af hele det Antal Skibe, der paa denne Maade var kommen paa danske Cieres Hænder, som er gaaet under, sandsynligvis eller i alt Fald for en væsentlig Del som Følge af manglende Sødygtighed. Da dette er kommen offentlig frem og denne Sag allerede er tre Aar gammel, ønskede jeg at rette det Spørgsmaal til den høitærede Indenrigsminister, om Ministeriet har søgt at skaffe sig Underretning om, hvorledes dette i Virkeligheden forholder sig? om det er rigtigt, hvad der i den Henseende offentlig er udtalt? og om der er foretaget noget Skridt fra Regjeringens Side for at raade Bod paa denne Ulempe? — Det følgende Spørgsmaal, jeg ønskede, at den høitærede Minister kunde besvare, er det, hvorvidt Danmark har tiltraadt de Skridt, som foranlediges fra Englands Side i Anledning af hele denne Bevægelse. Man henvendte sig nemlig fra den engelske Regjeringens Side til samtlige udenlandske Regjeringer med Anmodning om, at de fremmede Konsuler i de engelske

Havne vilde være de engelske Havnebestyrelser og Handelskammeret behjælpelige med at forhindre, at usødygtige Skibe kom til at gaa over paa fremmede Hænder. Af samtlige udenlandske Regjeringer har den allerførste Del været villig til at tiltræde dette, det findes oplyst i den Artikel, hvortil jeg sigter. Den Gang var det imidlertid endnu ikke klart, hvorledes de skandinaviske Lande vilde stille sig; man forudsatte, at det navnlig vilde møde Modstand fra norsk Side, men man ventede, at baade Danmark og Sverrig vilde tiltræde disse Bestemmelser. Den ærede Indenrigsminister vil maaste kunne være i Stand til at sige, hvorvidt Danmark har sluttet sig til de Bestemmelser, der efter Initiativ fra engelsk Side i den Henseende ere søgte gjenneførte. — Der er endnu et Forhold, som ikke er mig bekendt, men som det vist ogsaa vil være af Interesse at faae oplyst, nemlig i hvilket Omfang den engelske Blimfollske Lovgivning, for at betegne den med et Navn, som alle forstaa, kommer til at ramme udenlandske Fartøier? Man har bestræbt sig i alt Fald under Behandlingen af Loven i England for at give Lovens Omraade den Udvidelse, at den ikke alene skulde ramme engelske Fartøier, men overhovedet alle, ogsaa fremmede Fartøier, der forlode engelsk Havne og befandt sig under engelsk Jurisdiktion, i alt Fald indenfor en vis Begrændsning; men det er mig ikke bekendt, hvor vidt saadanne Bestemmelser ere endelig gjenneførte. I Forbindelse med de Spørgsmaal, jeg faaledes har tilladt mig at reise, kunde der mulig blive svaret ogsaa herpaa af den ærede Minister. — Jeg skal støtte saavel den ærede Forespørgers som Andres Udtalelser, der her ere faldne om, at det maa lykkes os snarest mulig at faae gjenneført en Lovgivning paa dette Omraade, om vi end ikke kunne vente at faae den indført i samme Omfang som i England, hvor man ikke heller har opnaaet Alt, hvad der er ønsket fra Blimfollsk Side, men at der dog i alt Fald gives saadanne Garantier, at det maa kunne lykkes, hvad den ærede Forespørger sluttede med at sige, at intet virkelig usødygtigt Skib skulde komme til at fare under dansk Flag eller udgaa af dansk Havn.

Beth: Det var i Anledning af nogle Ytringer af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) og navnlig i Anledning af Fisterudvalget, at jeg tillod mig at begjære Ordet. Jeg veed ikke, om jeg misforstod det ærede Medlem, naar jeg opfattede hans Foredrag saaledes, at han mente, at det var i det Mindste til Dels politiske Hensyn, som havde forhindret Fiskerifagets Fremme, og tillige at Udvalget ikke havde arbejdet med den Kraft og Flid, som man kunde vente af det. Jeg var Medlem af dette Udvalg og fungerede i samme som Sekretær, og jeg kan sige for mit Vedkommende, at jeg ikke har bevaret det mindste Indtryk af, at der i